

IN GESPREK MET WANNES DORST 12-04-2016

Zo Wannas, fijn dat we eens een praatje kunnen maken met – ik denk wel- de oudste koster van ons eiland. Hoe is dat zo gegaan?

Of ik de oudste ben, weet ik niet. In ieder geval staat de teller bij mij op 87. Het echte kosterswerk gebeurt nu natuurlijk door een ander, dus noem me maar hulpkoster. Elke dag zet ik de kerk van Dreischor om 10 uur open voor bezoekers en 's middags om 5 uur sluit ik weer. Hoe dat zo gekomen is, ja, ik ben er eigenlijk- wat je noemt- ingerold. Van mijn jeugd af – ik zat nog op de zondagsschool bij Ds. Siezen- deed ik al graag allerlei karweitjes. Ik hielp waar dat nodig was en zo kwam er een moment dat een koster afzwaaide en er geen geld meer was voor een opvolger. Toen ben ik als vrijwilliger verder gegaan.

Heb je ook veel zien veranderen in je leven?

Ja, ontzettend veel. In mijn jeugd was de kerk goed bezet. Bij Ds. Siezen is het jeugdwerk van de grond gekomen. Dat bloeide: een jongelingsvereniging, een vrouwenvereniging. Maar na de ramp begon het dorp te veranderen: de jeugd trok weg en veel mensen van elders kwamen hier wonen. Dat zou niet zo erg zijn, maar het kerkbezoek nam af. En daarmee daalden ook de inkomsten. Vandaar dat we hier met veel vrijwilligers werken. Gelukkig zetten veel inwoners die kerkelijk niet meelevten zich toch in voor veel kerkelijk vrijwilligerswerk, zoals de stichting 'Vrienden van de Adriaanskerk'.

Je bent pas verhuisd. Dat was ook een hele verandering voor je, denk ik.

Dat heeft me erg aangegrepen. Alleen in het boerderijtje van mijn ouders wonen ging niet meer. Maar tegen verhuizen zag ik erg op. Toen hebben vrienden uit de kerk een flatje hier voor me gevonden, de verhuizing geregeld en – noem het maar: me vierkant met stoel en al opgepakt en hier neergezet. Ik ben ze er nog dankbaar voor.

Is het hier wat gezelliger?

Ja, de contacten zijn prima. Mijn burens kende ik natuurlijk toch al. Maar het gevoel dat ik hier aan het begin van het einde sta, houdt me veel bezig. Mijn ouders, mijn familie, veel vrienden en bekenden zijn weggefallen. Dat maakt me soms wat triest. De enige hoop die me dan overeind houdt, is de boodschap die we in de kerk horen. Schrijf het maar niet al te vroom op, maar: dan verlang ik wel eens naar Boven.

A. Moelijker